ΟΜΙΛΙΑ
ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
Κ. Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΗι 25ΕΤΙΑι ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
(22 Ὀκτωβρίου 2016)

* * *

Γεραρά τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατοι καί φίλτατοι ἐπίσημοι ἐξ Ἑλλάδος,
Εὐλαβέστατοι κληρικοί, Ἐντιμολογιώτατοι Ὀφφικιάλιοι,
Ἐλλογιμώτατοι Ἐκπαιδευτικοί,
Τέκνα πιστά καί προσφιλέστατα τῆς Μητρός Ἐκκλησίας,

Καλῶς ἤλθετε ἅπαντες εἰς τό Κέντρον τοῦτο τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς Ρωμηοσύνης, εἰς ὑποβολήν συγχαρητηρίων εὐχῶν καί εἰς συνεορτασμόν μιᾶς ἱστορικῆς ἐπετείου δι᾽ ἡμᾶς προσωπικῶς, ἀλλά καί διά τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία σπανίως ἔχει εἰς τήν ἱστορίαν της τοσοῦτον μακροχρονίους πατριαρχίας.

Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τόν Κύριον καί ἠγαλλίασε τό πνεῦμα μου ἐπί τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσιν τοῦ δούλου Αὐτοῦ (πρβλ. Λουκ. 1, 46-48), τόν ὁποῖον ἐκάλεσεν ἐπί τήν πηδαλιουχίαν τῆς νοητῆς νηός τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, κατ᾽ αὐτήν τήν κρίσιμον στιγμήν τῆς ἱστορίας, καί τόν ἠξίωσε νά φθάσῃ ἤδη εἰς τήν συμπλήρωσιν ἑνός τετάρτου αἰῶνος ἐπί τοῦ Θρόνου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καί Στάχυος τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, καί πλειάδος Ἁγίων καί Ἰσαποστόλων Πρωθιεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης.

Ἐν πρώτοις, εὐχαριστοῦμεν ἐνθέρμως τούς τιμήσαντας ἡμᾶς διά τῆς τιμίας αὐτῶν ψήφου ἀδελφούς Ἱεράρχας, τούς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, καί παρακαλοῦμεν τόν ἔχοντα τήν ἐξουσίαν ζώντων καί νεκρῶν νά ἀναπαύῃ εἰς τούς κόλπους Αὐτοῦ τούς ἐξ αὐτῶν ἀπελθόντας τοῦ κόσμου τούτου, ὧν ἡ μνήμη εἴη αἰωνία καί ἄληστος.

Ἀλλ᾽ εὐχαριστοῦμεν ὁλοθύμως καί τούς λοιπούς ἁγίους ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, τούς νεωτέρους, τούς τε ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Κέντρῳ καί τούς ἀλλαχοῦ ἀνά τήν οἰκουμένην διακονοῦντας, διότι, χάρις εἰς τήν ἀδελφικήν συμπαράστασιν καί τήν πολύτιμον συμβολήν ὅλων, ἐπετεύχθη ὅ,τι καλόν καί ὠφέλιμον διά τήν Ἐκκλησίαν καί τό Γένος, καί ἠδυνήθημεν ἅπαντες ὁμοῦ νά πραγματοποιήσωμεν τά πλεῖστα ἐξ ὅσων ὑπεσχέθημεν κατά τόν ἐνθρονιστήριον ἡμῶν λόγον εἰς τάς ἡμέρας ἐκείνας τοῦ ἔτους 1991, καί τινα ἐπί πλέον.

Ταῦτα, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νά ἀπαριθμήσωμεν, βραχεῖ ρήματι, οὐχί ἀσφαλῶς διά νά ἱκανοποιήσωμεν οἱανδήποτε κενόδοξον διάθεσιν, ἀλλά διά τήν ἱστορίαν, καί διά νά δοξολογήσωμεν ἀπό κοινοῦ τόν Δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ διά τήν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας κατά τήν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν.

Ἐνεκαινιάσθησαν αἱ Συνάξεις τῶν Προκαθημένων τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθ᾽ ἅς συνεζητήθησαν καί προωθήθησαν ζωτικά θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, μάλιστα δέ τό τῆς προετοιμασίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, τῆς ἀπό μακροῦ προετοιμαζομένης και, τελικῶς, χάριτι Θεοῦ πραγματοποιηθείσης ἐν Κρήτῃ, παρά τάς ἀνεξηγήτους, θεολογικῶς τε καί ἐκκλησιολογικῶς ἀστηρίκτους ὑπαναχωρήσεις Ἐκκλησιῶν τινων, πρός τάς ὁποίας ἁπλῶς ἀπευθύνομεν τήν ἐρώτησιν: «Εἰς τί ἐδιστάσατε;» (πρβλ. Ματθ. 14,31).

Συγχαίρομεν ἅπαξ ἔτι καί ἐκφράζομεν τήν Πατριαρχικήν ἡμῶν εὐαρέσκειαν πρός τόν Πρόεδρον καί τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου καί δι᾽ αὐτῶν πρός τόν εὐαγῆ κλῆρον, τάς Μονάς καί τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας, διά τήν ἀνεκτίμητον συμβολήν των εἰς τήν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἐγχειρήματος. Ἡ Κρήτη ἀπέδειξεν ὁτι ἦτο ἀξία τῆς μεγάλης ταύτης τιμῆς. Καί ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ, εὐχαριστοῦμεν ἀπό καρδίας ὑμᾶς, ἅγιοι Κρῆτες Ἱεράρχαι, διά τήν λίαν τιμητικήν διά τήν ἡμετέραν Μετριότητα ἀπόφασίν σας, νά προσέλθητε καί νά παραστῆτε ἁπαξάπαντες ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν κατά τήν εὔσημον ταύτην ἡμέραν.

Ἐνεκαινιάσθησαν αἱ Συνάξεις τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, μέ κορωνίδα αὐτήν τοῦ Αὐγούστου παρελθόντος ἔτους, τῇ συμμετοχῇ καί τῶν ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν τῶν Νέων Χωρῶν.

Ἐσυνεχίσθη ἡ πορεία ἀγάπης, εἰρήνης καί ἑνότητος τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Δημητρίου πρός τάς ἀδελφάς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καί πρός ἑτεροδόξους, ὡς καί πρός διεκκλησιαστικούς Ὀργανισμούς. Ἡ ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων καί ἡ ἀποστολή ἀντιπροσωπειῶν, αἱ κοιναί πρωτοβουλίαι καί διακηρύξεις, ἡ πρόσωπον πρός πρόσωπον ἐπικοινωνία ἐν διαλόγῳ, λειτουργοῦν πάντοτε ὡς καταλυτικός παράγων προσεγγίσεως καί ἀλληλοκατανοήσεως.

Ἐπραγματοποιήθησαν καί συνεχίζονται προσκυνηματικαί ἐπισκέψεις καί ἱερουργίαι εἰς πλεῖστα σεβάσματα τῆς πίστεως καί τοῦ Γένους ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐν Πόντῳ καί ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ, τῇ πρόφρονι ἀδείᾳ καί διευκολύνσει τῶν κατά τόπους ἁρμοδίων κυβερνητικῶν καί δημοτικῶν Ἀρχῶν. Καί τοῦτο, ὄχι μόνον παρ᾽ ἡμῶν αὐτῶν, ἀλλά καί ἀπό μέρους ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι φιλοτιμοῦνται νά δίδουν περιεχόμενον εἰς τήν ἀποστολήν των ὡς ἐνεργῶν ποιμενάρχων τῶν δι᾽ ἅς ἐξελέγησαν θεοσώστων Ἐπαρχιῶν, μέ πρῶτον τόν ἀδελφόν ἅγιον Πισιδίας. Τούς συγχαίρομεν καί τούς εὐχαριστοῦμεν. Ὅπως θά ἔλεγεν ὁ ἅγιος Πέργης, μέ τά προσκυνήματά μας αὐτά, «ψάλλομεν τήν ᾠδήν τῆς Ρωμηοσύνης» καί εὐωδιάζουν καί πάλιν «ὁ τόπος καί οἱ τάφοι καί ἡ ἱστορία».

Ἐξησφαλίσθη ἡ ὑπηκοότης τῆς Χώρας δι᾽ ἱκανόν ἀριθμόν Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου, διά τά μέλη τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς καί δι᾽ ἐνταῦθα διακονοῦντας ἄλλους κληρικούς, τοῦθ᾽ ὅπερ διευκολύνει τήν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σήμερον καί ἐν τῷ μέλλοντι, καθώς καί τήν ἐπάνδρωσιν τῶν καθ᾽ ἡμᾶς ὑπηρεσιῶν μέ ἱκανά στελέχη.

Διηυρύνθη καί ἐνεπλουτίσθη ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος, τό ἀνώτατον τοῦτο ὄργανον διοικήσεως τῆς Πρωτοθρόνου ἡμῶν Ἐκκλησίας, δοθείσης οὕτω τῆς δυνατότητος εἰς ἅπαντας τούς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτας καί Ἀρχιεπισκόπους τοῦ Θρόνου νά συμμετέχουν καί νά συνεισφέρουν εἰς τήν ζωήν αὐτοῦ, καθ᾽ ὅ

ἔχουν δικαίωμα καί χρέος κατά τήν ἐκκλησιολογίαν καί τό Κανονικόν Δίκαιον ἡμῶν. Οὕτως, ἐτονίσθη καί ἐξήρθη ἔτι περισσότερον ἡ ἀναντικατάστατος ἀξία τῆς συνοδικότητος, ὡς πυρῆνος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ἐπεσκευάσθησαν πλεῖστοι ναοί καί εὐαγῆ Ἱδρύματα τῆς Πόλεως ἡμῶν, εἰς τά ὁποῖα ἦτο ἐμφανής ἡ φθοροποιός ἐπίδρασις τοῦ πανδαμάτορος χρόνου. Εὐχαριστοῦμεν εὐγνωμόνως, ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ, τούς εὐγενεῖς χορηγούς, ἄνευ τῆς εὐσεβείας καί φιλογενείας τῶν ὁποίων δυσκόλως θά ἐγίνετο τό ἱερόν ὅσον καί ἀπαραίτητον τοῦτο ἔργον. Ἐχαρακτηρίσθη προσφάτως ἡ ἡμετέρα Μετριότης ὡς «ἀνακαινιστής». Εἰς τήν πραγματικότητα, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀνακαινίζουσα ὡς ἀετοῦ τήν νεότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων καί ἀναδεικνύουσα αὐτήν, τότε καί τώρα, «ἱερόν γέρας τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων».

Ἐπραγματοποιήθησαν Μείζονες καί Ὑπερτελεῖς καί Διηυρυμέναι Σύνοδοι, ἐνταῦθα, ἐν Σόφιᾳ, ἐν Γενεύῃ, εἴτε πρός βοήθειαν καί στήριξιν ἄλλων ἀδελφῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τῇ αἰτήσει αὐτῶν, εἴτε πρός προάσπισιν τῆς κανονικῆς τάξεως καί τῶν προνομιῶν τοῦ Θρόνου τούτου, ὁσάκις αὗται παρεβιάζοντο. Πράγματι, προεκινδυνεύσαμεν τῶν δικαίων αὐτοῦ, διότι «εἰ πάντων ἀφρονέστερός εἰμι, ἀλλά γε, ἐπί τῇ ὑποθέσει τῆς Ἐκκλησίας, μή ὡς ἄφρονά με λογίσησθε», ὡς ἔγραφεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος πρός τόν Πατριάρχην Νικόλαον Γραμματικόν, τόν ἀξιωθέντα νά οἰακοστροφῇ τήν κοινήν καί περίπυστον Μητέρα πάντων ἡμῶν Ἐκκλησίαν ταύτην τῆς ὑπερκειμένης τῶν πόλεων, ἐπί μίαν εἰκοσιεπταετίαν.

Ἡ Μετριότης ἡμῶν ἠξιώθη νά καθαγιάσῃ τρίς τό Ἅγιον Μύρον κατά τήν Πατριαρχικήν διακονίαν αὐτῆς, τοῦθ᾽ ὅπερ θεωροῦμεν ὡς ἰδιαιτέραν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθ᾽ ὅτι τοῦτο τυγχάνει σπάνιον καί ἀσύνηθες, διά τό βραχύ τῆς ζωῆς καί τῆς θητείας ἑνός Πατριάρχου.

Συνεσφίγχθησαν οἱ δεσμοί τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κέντρου μέ τάς ἑκασταχοῦ Ἐπαρχίας αὐτοῦ διά τε τῶν πρός αὐτάς προσωπικῶν ἡμῶν ἐπισκέψεων καί ἄλλως, ἀλλ᾽ ἀσφαλῶς καί διά τῆς συμμετοχῆς τῶν ποιμενάρχων αὐτῶν, ὡς συνδιοικητῶν εἰς τό

ἔργον τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς προείπομεν.

Τοῦ λόγου ὄντος περί τῶν Ἐπαρχιῶν ἡμῶν, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νά ἀναφέρωμεν ἰδιαιτέρως τήν Ἱεράν Μητρόπολιν τῆς ἐρατεινῆς γενετείρας ἡμῶν Ἴμβρου, ἔνθα, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ, ἔχομεν καί πάλιν ἑλληνόγλωσσον παιδείαν, μετά παρέλευσιν ἡμίσεος αἰῶνος ἀναγκαστικῆς σιωπῆς τῶν ὁμογενειακῶν μειονοτικῶν σχολείων.

Ἐκαλλιεργήθησαν φιλικαί σχέσεις μετά θεσμῶν καί προσώπων τῆς Τουρκικῆς κοινωνίας, ἀποδειχθέντος τοιουτοτρόπως ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον δέν εἶναι θεσμός παρείσακτος, μυστηριώδης καί ἀποσταθεροποιητικός διά τήν Χώραν εἰς τήν ὁποίαν ἑδρεύει, ἀλλά, ἀντιθέτως, σύμβολον καταλλαγῆς, θρησκευτικός καί πολιτισμικός παράγων, προβάλλων διεθνῶς αὐτήν καί συμβάλλων εἰς τήν ἐπικράτησιν πανανθρωπίνων ἀξιῶν καί ἰδεωδῶν. Εἰδικῶς διά τήν Κωνσταντινούπολιν, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐνσαρκώνει καί ἐκφράζει τήν διαχρονικήν της ταυτότητα καί ἀξίαν. Ὡς εἴπομεν εἰς τόν ἐνθρονιστήριον ἡμῶν λόγον καί ἐπανελάβομεν μόλις πρό ἑβδομάδων ἐν Σμύρνῃ, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπέχει πάσης ἀναμείξεως εἰς τήν πολιτικήν, τηρούμενον μακράν τοῦ «καπνώδους τύφου τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας».

Ἐσυνεχίσθησαν καί προωθήθησαν οἱ Θεολογικοί Διάλογοι μετά τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, θεωροῦμεν δέ λίαν θετικόν διά τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὅτι τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτοῦ κατέστη δυνατόν νά ἐπαναληφθῇ, μετά πενταετῆ διακοπήν, ὁ σπουδαιότερος αὐτῶν, ἤτοι ὁ Διάλογος τῆς Ὀρθοδόξου μετά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, ἐκφράζομεν τήν ἱκανοποίησιν ἡμῶν ὅτι ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἀπεφάσισε τήν συνέχισιν τῶν διμερῶν τούτων Διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, διότι τό ἀντίθετον θά ἦτο ὀπισθοδρόμησις καί ἐσωστρέφεια δι᾽ αὐτήν, εἰς τούς σκληρούς καί ἀνειρηνεύτους καιρούς εἰς τούς ὁποίους ζῶμεν. Ἀπειλή διά τήν ἰδιοπροσωπίαν ἡμῶν δέν εἶναι ὁ διάλογος, ἀλλά ἡ ἄρνησις τοῦ διαλόγου, ὁ ἄκαρπος αὐτοεγκλεισμός. Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι προωθήσαμεν καί τόν διαθρησκειακόν διάλογον μέ τόν Ἰουδαϊσμόν καί τό Ἰσλάμ, μέ

ἁπτά ἀποτελέσματα διά τήν καταλλαγήν καί τήν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς εἰρήνης.

Ἐθεμελιώθησαν ἰσχυροί δεσμοί ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καί συνεργασίας μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικού Πατριαρχείου καί διεθνῶν Ὀργανισμῶν, ὡς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, τῆς UNESCO καί ἄλλων, ἀπό τοῦ βήματος τῶν ὁποίων ἠκούσθη ἡ φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας, διά στόματος τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου αὐτῆς.

Συνεκλήθησαν πλεῖστα ὅσα οἰκολογικά Σεμινάρια καί σχετικά διεθνῆ καί διαθρησκειακά Συμπόσια, τά ὁποῖα προέβαλον τήν εὐαισθησίαν και τήν μέριμναν τῆς Μητρός Ἐκκλησίας διά τήν προστασίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, προήγαγον καί ἐκαλλιέργησαν τήν οἰκολογικήν συνείδησιν διεθνῶς καί ἐτόνισαν ὅτι αἱ ρίζαι τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως εἶναι πνευματικαί καί ἠθικαί.

Ἠγωνίσθημεν, δι᾽ ἕνα πολιτισμόν δικαιοσύνης καί ἀλληλεγγύης, ἀπέναντι εἰς τήν ἀνάλγητον παγκοσμιοποίησιν καί τήν σοβοῦσαν παγκόσμιον οἰκονομικήν κρίσιν, ἡ ὁποία ἔχει καταστροφικάς συνεπείας δι᾽ ἕν μέγα τμῆμα τῶν κατοίκων τῆς ὑφηλίου, ἐνῷ οἱ ἔχοντες καί κατέχοντες συνεχίζουν νά οἰκοδομοῦν ἀφρόνως «μείζονας ἀποθήκας» (πρβλ. Λουκ. 12,18).

Τέλος, ὑλοποιήθη ἡ ὑπόσχεσις ἡμῶν ὅτι θά ἐνδιαφερθῶμεν διά τήν νεολαίαν. Οὕτω, συνεκαλέσαμεν ἐνταῦθα δύο μεγάλα Συνέδρια νεολαίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τά ἔτη 2000 καί 2007, ὡς καί τούς ὑπευθύνους καί ἁρμοδίους τῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου διά θέματα νεολαίας, καί ἐδώσαμεν εἰς αὐτούς κατευθύνσεις. Ἐφιλοξενήσαμεν εἰς τήν Πόλιν μας πολυπληθεῖς ἀντιπροσωπείας νέων, ἐλθόντων διά τά συνέδρια ταῦτα, καί ὑποδεχόμεθα ἀνά διετίαν νέους ἐκ Φιλλανδίας, ἀποστέλλοντες ἡμετέρους ἐκεῖ, πρός ἀλληλογνωριμίαν καί συμπνευματισμόν.

Ταῦτα, ἐν περιλήψει, ὅσα εἰργάσατο ἡ δεξιά τοῦ Ὑψίστου ἀπό τῆς ἐνταῦθα πνευματικῆς ἐπάλξεως κατά τήν Πατριαρχίαν ἡμῶν. Καί εἰργάσατο αὐτά δι᾽ ἡμῶν πάντων καί οὐχί διά τοῦ ἑνός. Ὁ εἷς ἀποτελεῖ τήν συνισταμένην τῆς ἀγωνίας τῶν πολλῶν «ὅπως ἡ ἱερά ὁλκάς διέρχηται καθ᾽ ἑκάστην ἀλώβητος διά τε τῶν Συμπληγάδων καί διά τῶν Κυανέων Πετρῶν». Ὁ εἷς ἀποτελεῖ τήν ἔκφρασιν τῶν

ἀγώνων τῶν πολλῶν διά τήν Ἐκκλησίαν, ἡ πρός τήν ὁποίαν πιστότης ὅλων ὑμῶν, ἀδελφοί συνεπίσκοποι, ἔκαμε τόν μακαριστόν Πέτρας Νεκτάριον νά λέγῃ ὅτι «ἡ ἐγκαρτέρηση καί ἡ ἀφοσίωση τῶν Φαναριωτῶν Ἀρχιερέων στήν Μητέρα Ἐκκλησία συνθέτουν ἕνα ἀπό τά πιό ὡραῖα κεφάλαια τῆς ἱστορίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας». Ὅλοι μαζί, οἱ ἐνταῦθα καί οἱ ἁπανταχοῦ Ἱεράρχαι τοῦ Θρόνου, συν-ηγωνίσθημεν διά νά προστατεύσωμεν τά «οἰκουμενικοῖς καί συνοδικοῖς ψηφίσμασι» κατωχυρωμένα δίκαια τοῦ Θρόνου, δι᾽ αὐτῶν δέ νά διακονήσωμεν, ὡς ἀπό θέσεως χρέους καί εὐθύνης, τήν πανορθόδοξον ἑνότητα καί συνεργασίαν καί νά ἀναδεικνύωμεν τό Φανάριον πνευματικήν πηγήν, συνεχῶς ἀναβλύζουσαν.

Καί θά συνεχίσῃ ἡ Ἐκκλησία αὕτη καί ἐν τῷ μέλλοντι τήν θεάρεστον διακονίαν της, διότι ἔχει χρέος καί ἀποστολήν θεόσδοτον νά ὁμιλῇ διά τήν ζωήν καί τήν ἀνάστασιν τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός, «ἡ ἐλπίς ἡμῶν» (πρβλ. Α’ Τιμ. 1,1), «τό ἄλφα καί τό ὠμέγα, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἀρχή καί τέλος» (Ἀποκ. 22,13). Ἐν τῇ ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν μαρτυρίᾳ αὐτοῦ, ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος, «καί τούς ἄλλους συνέχει καί στηρίζει Θρόνους, καί δόξα χριστιανῶν ἀναδεικνύεται, ἅμα καί καύχημα», διά νά ἐπαναλάβωμεν τούς λόγους τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Νεκταρίου.

Ἡ ἐκπλήρωσις τῆς κοινῆς ἡμῶν ἀποστολῆς, ὡς πάντες γνωρίζετε, δέν εἶναι πάντοτε εὐχερής καί ἀπρόσκοπτος. Ἀπαιτεῖ ἀπό ὅλους ἡμᾶς ὁλικήν ἀφιέρωσιν εἰς τό ἔργον διακονίας καί αὐτοθυσίαν, πρωτίστως δέ, τήν τά ἀσθενή θεραπεύουσαν καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν Θείαν Χάριν.

Ἠὐλογήθημεν ὑπό τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ νά διακονῶμεν τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καί νά εἴμεθα κληρονόμοι καί θεματοφύλακες ἱερωτάτων παραδόσεων, τάς ὁποίας ὀφείλομεν, «ποτέ ἀπό τό χρέος μή κινοῦντες», νά παραδώσωμεν ἀκεραίας εἰς τάς ἐπερχομένας γενεάς. Ἡ ἰσχύς ἡμῶν εἶναι πνευματική, εἶναι ἡ ἀκατάλυτος δύναμις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Διά νά ἐπαναλάβωμεν τούς λόγους πιστοῦ τέκνου τῆς Ἐκκλησίας, «τό Φανάρι, τρεφόμενο ἀπό τήν μακραίωνη παράδοσί του, ... ἀντέχει μέσα στά ἀχειροποίητα τείχη

του, πού ὕψωσαν ὁ ἐν βασιλεῦσιν ἀπόστολος καί ἀνάδοχος, βασιλεῖς, νέφος μαρτύρων, ἀμέτρητοι κεκοιμημένοι. Ἀντέχει καί δημιουργεῖ, μεγαλουργεῖ καί ἀναπαύει, ποδηγετεῖ τήν Οἰκουμένη, δίδει βάθος στήν ἱστορίαν του. Πετροβολεῖται καί ἀπό ἄφρονα τέκνα του καί συγχωρεῖ καί ἀγαπᾷ, διεισδύει παντοῦ, ὅπου ἀνοίγεται θύρα κοινωνίας, φωτίζει ὡς νοητός ἥλιος καί ἀποσπᾷ τόν σεβασμόν ἑτεροδόξων καί ἀλλοπίστων. Ὅταν δέ τά κατ᾽ ἄνθρωπον ἐξαντλοῦνται, ἀρχίζει ἀπό ἐκεῖ καί πέρα τό θαῦμα» (Κωνσταντῖνος Π. Βλάχος). Δοξάζομεν τόν ὑπεράγαθον καί παντεπίσκοπον ἐν Τριάδι Θεόν διά «τό μέγα θαῦμα» τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Πόλει τοῦ Κωνσταντίνου Μεγάλης Ἐκκλησίας!

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Σᾶς εὐγνωμονοῦμεν διά τήν πρόφρονα παρουσίαν σας καί ἐπικαλούμεθα τήν συνέχισιν τῶν προσευχῶν σας πρός φωτισμόν καί ἱκάνωσιν ἡμῶν καί καρποφόρον περαιτέρω ἄνυσιν τῆς πρωθιεραρχικῆς διακονίας, μέσα εἰς τήν φλεγομένην καί μή κατακαιομένην βάτον τῆς οἰκουμενικῆς πατριαρχίας. Μέ τήν εὐγένειάν σας καθιστᾶτε τήν κάμινον ἡμῶν δροσοβόλον.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστοῦμεν τούς ἁγίους Ἀρχιερεῖς διά τήν συγχοροστασίαν των μετά τοῦ ἡγουμένου τοῦ μεγάλου τούτου Μοναστηρίου μας. Γράφει ὁ π. Δοσίθεος Κανέλλος, ὁ ἐραστής αὐτός τῆς τοῦ Κωνσταντίνου Πόλεως, ὅτι ἡ τοιαύτη χοροστασία ἐδῶ ἔχει μεγαλεῖον ἀνυπέρβλητον καί «ἐνθυμίζει, ἔστω καί ἐπ᾽ ὀλίγον, τάς παλαιάς τῆς Πόλεως Μονάς, τήν τοῦ Στουδίου, τήν τοῦ Παντοκράτορος, τήν τῆς Χώρας καί τάς τόσας ἄλλας». Ἡ ἀδελφική καί στηρικτική ἀγάπη σας, Ἱερώτατοι καί Θεοφιλέστατοι συνεπίσκοποι, μᾶς ὑπενθυμίζει τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου πρός τούς Σμυρναίους: « εἰ γάρ καί μή εἰμι ἱκανός, ἀλλά τό τῆς προθυμίας ὑμῶν μέγα» (ΙΧ, 38).

Ταῦτα τά ἀφ᾽ ἡμῶν, ἀδελφοί σεπτοί καί τέκνα πεφιλημένα.

«Τῷ δέ δυναμένῳ ὑπέρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἤ νοοῦμεν, κατά τήν δύναμιν τήν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν, αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τάς γενεάς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. Ἀμήν» (Ἐφ. 3,20-21).

Δόξα τῷ Θεῷ, πάντων ἕνεκεν!